

Predikan i Kyrkhults kyrka 2012 av Tobias Bäckström

Tacksägelsedagen

”Lovsång”

1 Krön 29:10-14

1 Thess 5:16-24

Luk 17:11-19

Ps: 5, 168, 397, 702

En av tio kom tillbaka. Det var dessutom samariern i gruppen som gjorde detta. Han som på sätt och vis hade minst anledning att vända tillbaka. Normalt så hade judar och samarier inte med varandra att göra. Men i det här fallet så drev spetälskan dem samman. De satt alla i samma båt, alla var de utstötta från samhället på grund av sin sjukdom och de gick tillsammans i grupp för att hjälp och stötta varandra.

Alla tio sökte också upp Jesus när de fick höra att han var på väg. Alla tio ropade om hjälp, om förbarmande. Och när Jesus svarade att de skulle visa sig för prästerna, eftersom det var de som skulle konstatera ett eventuellt tillfrisknande, så gick de alla tio i tro. Ändå hade Jesus inte sagt något om helande, inte botat dem. Bara skickat iväg dem till Jerusalem som låg några dagsresor därifrån. Och det var på vägen dit som de blev rena från sin hemska sjukdom.

Det är då skillnaden uppstår mellan dem. Nio av dem fortsätter till templet och blir friskförklarade och sen vet vi inte mer av dem. De gick väl tillbaka till sina gamla liv, till sina familjer. Säkert var de glada och tacksamma, men det var inget som de visade för Jesus. De var mer intresserade av gåvan än av givaren.

Samariern däremot, när han upptäckte att han blev frisk så vände han omedelbart tillbaks till Jesus. Det enda han brydde sig om var att få uttrycka sin glädje och tacksamhet för honom. Det var inte bara gåvan utan också givaren som han sökte.

Jag hade ett samtal med en person om att känna tacksamhet inför en vacker solnedgång. Hon menade att tacksamhet mot detta kan man känna alldeles oavsett om man tror på Gud eller inte. Tacksamhet mot vem? frågade jag. Kan man bara gå omkring och känna tacksamhet ut i tomma intet. Det blir en ganska torftig tacksamhet. Om man ska tacka så måste det ju finnas *någon* att tacka. Vi tackar inte slumpen för naturen som omger oss, det blir ganska fattigt att ha gåvan men inte bry sig om givaren.

Den här samariern var den enda som fick höra orden ”din tro har hjälpt dig”. Ja, hjälpt honom från vad? Det kan ju inte vara från spetälskan, för där blev ju alla hjälpta. Ja, vad är tro? Tro är ju det som driver oss till Jesus. Alla tio kom till Jesus första gången men det visade sig att de flesta mest var intresserad av att bli av med sin sjukdom, inte Jesus själv. När de blev friska så var de nöjda med det. Men den här samariern kom tillbaka till Jesus och det var den tron som hjälpte honom.

Han prisade Gud och kastade sig framför Jesu fötter. Det var inte bara av tacksamhet som han gjorde det, det var en bekännelsehandling. Samariern hade förstått att Jesus inte bara var en

vanlig helbrägdagörare, det var Gud själv som hade handlat, och därför kastar han sig ner inför honom. Något sådant gjorde man inte för en vanlig människa. Genom tron var han nu helad, inte bara kroppsligt utan även till sin ande och själ.

De andra nio hade fortsatt till templet, dels för att visa sig för prästerna, men det kan ju vara så att de tackade Gud där. Templet var den naturliga platsen för en jude att gå till om man hade något att offra och tacka för. Det var ju i templet som Guds närvaro fanns. Samarien visste att han inte var välkommen till judarnas tempel och han visste också, att ville han tacka Gud så var det bättre att återvända till Jesus. Han är nu det nya templet, Guds närvaro finns nu hos honom istället.

Jesus tar emot mannen och tar emot hans hyllningar. Men så säger han ”blev inte alla botade, var är de nio andra?” Det var inte av indignation eller förargelse som han ställde den frågan. Det handlade inte om att han blev sårad eller stött över deras nonchalans. Istället var det av kärlek och en sorg över att så många var intresserad av gåvan men så få av givaren. Därmed så gick de ju också miste om det verkliga helandet.

Var är de nio andra? Vår kyrka rymmer niohundra personer och idag är den väl bara fylld till 10 %. Så var är 90 % av kyrkhultsborna idag? Vi känner igen oss i Jesus fråga och kan konstatera att procentsiffrorna var ungefär desamma, då som nu. Visst var det mängder av människor som flockades kring Jesus, så länge det handlade om goda gåvor som delades ut, helande av sjuka och bröd som mättar. Men när steget skulle tas från att ta emot gåvan till att också ta emot givaren, ja då försvann 9 av 10.

Men när vi ställer frågan: var är de nio andra, så får vi inte göra detta av förargelse eller indignation. Vi kan känna sorg över att så många går miste om det inre helandet. Men vi får inte glömma att Jesus botade alla tio, han gjorde inte skillnad på folk, trots att han ju visste att bara en skulle återvända.

”Stig upp och gå” var de förlösande orden som samariern fick höra. Samma ord som han även sa till den lame. Även där var det fråga om både ett yttre och inre helande. Den lame fick höra att hans synder var förlåtna, precis som han också fick tillbaka förmågan att gå.

Nu är det den spetälske samariern som får höra: ”Stig upp och gå”. Gå kunde han ju redan, men orden upprättar mannen från otrons mörker. ”Din tro har hjälpt dig, stig upp och gå”. Det kan den säga som själv stod upp från det döda. Redan nu så lyser det något av uppståndelsens skimmer om denna mening: ”stig upp och gå”. Orden blir som mest trovärdiga när de kommer från den uppståndnes mun. Jesus dog för att vi skulle få leva, och han uppstod för att ge oss detta livet. Han vill upprätta även dig, inte bara till det yttre utan även till det inre: ” Stig upp och gå, din tro har hjälpt dig”.